

Viatge iniciàtic

El cel dins un pou

Ramon Boixeda

I

Fa de mal dir, per descomptat,
si fou la gràcia
del món o fou
la seva broma inacabable:
el món cantava.

Jo destil·lava gravetat
que m'exagerava el jo, sí,
però la llum semblava ben de veres:

que no era pas jo el qui reia,
que era la gràcia la qui reia en mi.

II

Semblava l'horitzó un branquell torçat
tot ell pel fruit apunt de ser collit
per la mà de l'instant on tot encaixa.

La meva cara d'enze es preguntava:
com dir el goig d'adonar-se que les coses
no poden ser sinó tal i com són?

Fa de mal dir, per descomptat. El món
ballava en cercles concèntrics talment
l'aigua d'un pou que mira el cel quan plou.

III

De tant buscar la llum
de Grècia va i la trobo
a l'ombra –d'unes ruïnes
assegada, pren l'aire.

IV

Viatjo per poder naufragar en l'ésser?
Potser és el més bell que tinc, fugir?

Al tren, candor i angoixa, els dos carrils
que al fons de l'horitzó sembla que es toquin.

Viatjo a Grècia a buscar llum i apreng
la gràcia de l'espera, i de les ruïnes:

que ja han passat les coses que m'esperen,
que són pinyol d'alguna cosa viva.

Viatjo per poder tornar? Qui ho sap.
A tot arreu els llocs són dins el crani.

A tot arreu, encara, qui travessa
millor els furors del món és el candor.

Viatjo per conèixe'm la motxilla.
I apreng del món a viure al lloc on torni.